

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 20. Formosi literæ in Franciam datæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

num, nempe Dodilonem Cameracensem, ^{Sæculum IX.}
 dederunt, qui, ad Synodum vocatus, ^{A. C. 893.}
 excusaverat se ob latrocinia Norman-
 norum vias publicas infestantium. Hunc *ibid. c. 6.*

rogabant Episcopi, ut Comitem Baldui-
 num severe exhortaretur ad emendan-
 da præterita; Episcoporum Epistolam ei
 prælegeret, si præsens esset, absenti ve-
 ro eam per Archidiaconum suum trans-
 mitteret, qui sensum eidem diserte ex-
 plicaret. Si ad Balduini conspectum
 pervenire non posset, Archidiaconus in
 aliquo loco, in quo ille Religioni illusis-
 set, se præsentem literas publice recitari
 juberet. Postea vero, nisi Balduinus
 respiceret, nemo nec Monachus, nec
 Canonicus, nec Christianorum aliquis,
 sub pœna anathematis, cum ipso com-
 municare præsumeret.

Si Hetilo Episcopus Noviodunensis
 Attrebatum venisset, Dodilo se ad eum
 conferret, & cum ipso deliberaret, quid
 secundum Canones agendum esset, &
 illud deinde datis literis Archiepiscopo
 suo communicarent.

§. XX.

Formosi Literæ in Franciam datæ.

Fulco, corona Regi Carolo imposita,
 rem celeriter per Epistolas Papæ in-
 dicavit, petens consilium & auxilium. *ibid. c. 2.*
 Ille complures Epistolas hac in causa de-
 dit;

Sæculum IX. dit; imprimis ad Regem Odonem, quem
A. C. 893. exhortabatur, ut delicta, quorum postu-
 labatur, expiaret, Regis Caroli nec Per-
 sonam lacefferet, nec Bona occuparet,
 inducias concederet, dum Fulco Archi-
 episcopus Romam proficisci posset. In
 6. 3. Epistola ad Galliæ Episcopos Pontifex
 instabat, ut eadem Regi Odoni suade-
 rent, & inducias obtinere satagerent.
 Regi Carolo Responsoriam scripserat, sa-
 lubria suggerens consilia, & panem be-
 nedictum, quem petierat, mittens.

At Arnulpho Regi Germaniæ mini-
 me probabatur, quod se incscio Carolus
 in Regiam Dignitatem fuisset assertus;
 sibi enim soli in totum Francorum Im-
 perium jus competere ajebat. (*) Ar-
 chiepiscopus Remensis, ut se de hoc fa-
 cto apud potentissimum Principem pur-
 garet, multum adlaboravit, rogavitque
 6. 5. Papam, ut ad eundem literas daret, qui-
 bus

(*) Id juris omnino Arnulphus posterorum
 ex Carolo Magno primogenitus sibi vindicari
 potuisset, si se ex legitimo toro natum probas-
 set. At non jus modo, sed sæpissime unanimis
 populorum voluntas Reges facit. Ceterum illo
 Sæculo nec tam scrupulose ac hodie de matri-
 moniorum valore quærebatur, nec istam Nata-
 lium maculam Arnulpho vel a Summo Pontifice,
 vel ab aliis coævis Regibus objectam fuisse le-
 gimus.

bus Regnum Caroli turbari vetaret, sed Sæculum IX.
A. C. 893.
 contra hortaretur Arnulphum, ad mit-
 tenda Regi adolescenti & agnato auxilia.
 Postea datis literis Fulco apud Pontifi-
 cem conquestus est, quod nec Arnulphus
 Carolo opem ferre, nec Odo militem
 Regnum ipsius depopulantem revocare
 voluisset, quin utrumque agros permul-
 tos Ecclesiæ Remensis occupasse, Odo-
 nem ipsam Civitatem obsidione cinxisse,
 denique, priusquam belli turbæ compo-
 nerentur, iter Romam suscipere neuti-
 quam sibi licere. Ceterum rogabat Pa-
 pam, qui Lambertum juvenem Impera-
 torem filii loco habebat, ut inter ipsum
 & Regem Carolum fœdus amicitia con-
 ciliaret, Odonem vero aliosque Franciæ
 Optimates datis literis pacis consilia ar-
 ripere, & Carolo de tanto Patrum suo-
 rum imperio saltem exiguam partem re-
 linquere compelleret.

Pontifex in Responsorio Archiepisco-
 pi affectu, quo Lambertum Imperatorem
 prosequabatur, dilaudato, hortabatur, ut
 fidem eidem, utpote consanguineo, ad
 ultima servaret, promittens de se ipso,
 nunquam fore, ut Imperatoris juventu-
 tem destitueret.

De quibusdam aliis causis, quas Ful-
 co ad Pontificem detulerat, rescripsit
 Formosus, quod excommunicasset, & a-
 nathemate percussisset Richardum, Ma-
D nas-

Sæculum IX. A. C. 893. nassem, & Ramponem, quod Teutboldo

Formosus
Fulconi.

Episcopo Lingonensi oculos immani crudelitate eruiſſent, & Walterium Episcopum Senonum Sede ſua pulſum in carcerem detruſiſſent. Præcipiebat ergo Papa, ut convocatis Suffraganeis ſuis hoc Judicium confirmaret. Præterea Papa Fulconem increpabat, quod Bertarium Presbyterum a Clericis populoque, Odone Rege conſentiente, electum Episcopum Catalaunensem ordinare recuſaſſet. *Quin imo, addebat: a-junt te, defuncto Episcopo, hanc Ecclesiam Herilando Episcopo Teruanensi tanquam Feudum contuliſſe, jamque te dicere, quod quemdam Mancionem, quem alii criminibus admiſſis inquinatum ferunt, Episcopum Catalauni ordinaſſes. Porro Bertarium, cum iter Romam ſuſcepturus eſſet, a quodam, cui nomen Conradus, Vaſallo tuo, ex Ecclesia abſtractum, & unius menſis ſpatio in exilio detentum fuiſſe. Unde Pontifex Fulconem cum Mancione, Conrado, & quibusdam aliis Episcopis Suffraganeis ſuis præſtituto tempore Romam venire jubebat.*

Fulco autem Papæ perſcripſit, Ecclesia Teruanensi a Normannis vaſtata, Herilandum Episcopum ad ſe confugiſſe, quem ipſe, ut oportebat, excepifſet, & vacantis Eccleſiæ, (nempe Catalaunenſis

ſis

sis) Visitatorem constituisset, unde alia-
 menta pararet, donec in illa Ecclesia a-
 lius Episcopus consecraretur.

Sæculum IX.
 A. C. 893.

Quia vero Teruanensis Diœcesis a
 Barbaris ferocis ingenii incolebatur, quo-
 rum lingua etiam ab idiomate Franco-
 rum diversa erat, Papam consulebat, an
 Herilando ad Sedem vacantem transla-
 to, Teruanensibus suæ gentis Episcopum
 dare sibi liceret. Scripsit quoque Fulco
 cuidam Episcopo Romano, nomine Pe-
 tro, petens, ut a Papa impetraret, Heri-
 landum Teruana Catalaunum transferri
 posse, adducto Actardi Nannetensis ex-
 emplo. Ceterum pronum est conjicere,
 Bernarium, Rege Odone consentiente
 & approbante ad Episcopatum Catalau-
 nensem evedum, propter Fautorem
 suum Fulconi Archiepiscopo fuisse invi-
 sum. Itaque cum Herilandum trans-
 ferre non posset, Mancionem Catalauni
 Episcopum consecrare statuit, atque eo
 consilio Suffraganeos suos convocavit.
 Sed fuere, qui obsisterent; namque Ho-
 noratus Episcopus Bellovacensis non so-
 lum venire detrectavit, sed etiam Archi-
 episcopi sui molimina publice vitupera-
 vit. Nihilominus Mancion Episcopa-
 tum Catalaunensem obtinuit, habemus-
 que aliquam ipsius Epistolam ad Fulco-
 nem Archiepiscopum datam, quam re-
 ferre, operæ pretium videtur.

c.6. p.625.

p. 629.

D 2

Cum

Sæculum IX.

A. C. 893.

Analect. to.

3. p. 438.

Cum quidam Presbyter, inquit, nomine Angelricus, ex pago Varnovia Parochiæ S. Lupi, illo tempore, quo Synodum celebrabamus, Catalaunum ad nos venisset, & convictus fuisset, accedente etiam propria confessione, quod in facie suorum Parochianorum, & consentientibus parentibus, cum femina, nomine Grimma, nuptias iniisset, in ipso autem temporis articulo, quo sponsam in domum suam deducturus erat, a viris quidam piis & fidelibus, () prohibitus fuisset; re percepta omnes indoluimus, & priusquam in hac causa pronunciavimus, literas ad te mittere per eundem Presbyterum decrevimus, rogantes, ut, quid agendum sit, nos edoceas. Interim vero hominem a nostra Communionem segregavimus.*

Nun-

(*) Ex his dispicimus, quam constans & perpetua in Ecclesia consuetudo, & quis sensus Fidelium de Sacrilegis Sacerdotum nuptiis fuerit.

Tam antiquam vero, tam venerabilem & ab Apostolis acceptam Disciplinam Lutherum monachum & Sacerdotem violare non puduit, cum suam sibi Catharinam, feminam votis solemnibus Deo consecratam, ad nefandum concubium rapuit; quem, si Jura Ecclesiastica Divinaque cohibere non possent, saltem honestas naturalis, qua rem, non malam, Deo promissam servare tenemur, a fœda lascivia revocare debebat.

Nunquam ante hujusmodi nuptiarum Sæculum IX
 exemplum me legisse memini. A. C. 893.

§. XXI.

Regula Monachorum Reclusorum.

Formosus Papa in quadam Epistola, ad Ap. Flod. IV
 Fulconem Archiepiscopum data, Pres- c. 3.
 byterum, quem magni faciebat, ad Epis- Cod. reg. to.
 copalem Dignitatem, si occasio se offer- 2. p. 464.
 ret, promovendum commendabat. Is
 Grimlaicus fuisse creditur, Regulæ Re-
 clusorum auctor, aut certe ejusdem no-
 minis Presbyter, cujus precibus dedit,
 ut eam scriberet. Solitarii, quibus tra-
 ditur hæc Regula, Monachi erant Reclusi,
 qui Cellam ingrediebantur emisso voto
 nunquam exeundi. Nullus nisi diu mul-
 tumque probatus admittebatur, acce-
 dente Episcopi vel Abbatis Monasterii 6. 15.
 illius consensu, namque Reclusorum cel-
 lularum semper cuidam Monasterio junge-
 bantur. Prælato licentiam tribuente,
 uno anno in Monasterio probabantur,
 quo tempore nunquam exibant. Tum
 votum Stabilitatis in Ecclesia coram E-
 piscopo pronunciabant, & postquam Re-
 clusus Cellam ingressus fuisset, ostium
 signo annuli sui Episcopus muniebat.

Cellam exiguam esse oportebat, & 6. 16.
 firmissime clausam. Intus Reclusus o-
 mnia habebat necessaria, &, si Presby-
 ter esset, etiam Sacellum ab Episcopo